Fatma Çağdaş Börekçi

YUVARLAN DÜNYA ÇIKMAZI

2. Baskı

ROMAN

Genç Hayat

YUVARLAN DÜNYA ÇIKMAZI

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : 978-625-447-001-1

Genç Hayat : *186*

Kitabın Adı : Yuvarlan Dünya Çıkmazı

Yazar : Fatma Çağdaş Börekçi

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : Ankara - 2021

Baskı - Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde
No:8 Malıköy - Temelli / ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.gnchyt.com - e-posta: editor@cilekyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Fatma Çağdaş Börekçi

YUVARLAN DÜNYA ÇIKMAZI

GENÇ HAYAT

Fatma Çağdaş Börekçi

Karlı bir kış günü ailenin ilk kızı olarak dünyaya gelen, bu nedenle evde bayram havası estiren Fatma Çağdaş Börekçi Çorumludur.

Yazmaya lise yıllarında okul kantininde simit yerken başladı. Okumayı, başka hikâyelere ortak olmayı seviyor.

Şimdilerde yakın çevresi biraz geveze olduğunu düşünse de çocukken kendini konuşarak pek ifade edemediği için kelimelerin arkasına saklanmış olma ihtimali yüksek.

Yaşadığı muhitteki bütün kebapçıların kendisini iyi tanıdığı yazar, yetişkinliğe gösterdiği bir direniş tebessümü ile yazmaya devam ediyor.

Yaşasın içimizdeki çocuk sesleri…

“Babam Emin Çağdaş'a
ve alın terinin mimarı bütün babalara...”

Ön Söz

Bu olup bitenler

Olması gerekirken olmayanlar

Çok can sıkıcı geliyor bana

Can sıkıcı gelirken, aralara sıkışan gülümsemeler buluyorum bir yerlerden

Gülümsemeler arasındaki can sıkıcılıklar

Can sıkıcı şeylerin arasındaki gülümsemeler

Dünya komik ve acıklı

Belki de acıklı ve komik

İkisi de aynı şeymiş gibi, ama değil

Karışık

Ya da bir porsiyon acılı Adana'ya eş

Senin umurunda olur mu gerçekten bilmiyorum

Sevgili okur

Yazdıklarım burada

Biraz da senin canın sıkılacak

İnsanın canı sıkılırken

Gülesi gelir ya bazen

Ben şimdi tam olarak oradayım işte

Belki bir gün boş boş sıkılmak yerine kalkıp el birliğiyle bir şeyler yaparız. Ve dünya kamburlaşan yokuşlarından kurtulur.

Yokuştan kurtulmazsak

Yokuştan yuvarlanırız belki

Yuvarlanırken güler miyiz

Güleriz

Ağlarız arada bir

Var mısın, gülerken ağlamaya ve ağlarken gülmeye

Ne dersin

Yuvarlan Dünya Çıkmazı

Burası adından da anlaşılacağı gibi çıkmaz bir sokak...

Dünyanın belki de en dik yokuşu Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nın üzerine kurulu olduğu sokaktı. Öyle dik bir yokuştu ki, en tepeden bıraksalar, aşağıya kadar döne döne inersin. Kış geldi mi eve gitmek istemezsin. Bazen istesen de gidemezsin. Eve gitsen, aşağıya inemez, insen yukarı çıkamazsın. Dünya patinaj şampiyonasına hazırlık merkezi gibi bir yokuş... Patinajcılar fark etseler, gelip bir merkez kurarlardı buraya ama fark edemediler. Çıkmaz sokak, minik birer kutu gibi renkli evlerden oluşuyordu. Birbirine aykırı renklerde kimi tek katlı kimi çift katlı sıra sıra dizili evlerin en güzel yanı minik bahçeleriydi. Minik dedimse neredeyse hepsinde birer ikişer ağaç, soğan ya da maydanoz yetiştirmek isteyenler için bir parça toprak vardı.

Yokuşun tepesinden şehrin yüksek binaları, işlek caddeleri oldukça rahat görünürdü. Fakat mahallenin ara sokaklarına dalınca bambaşka bir boyuta ışınlanmış gibi hissederdi insan. Sanki elli yıl geriye giderdi zaman atılan

her adımda. Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nda hayat öyle kendi hâlinde yaşanırdı ki, sanki haritanın tam da o kısmına birisi kahvesini dökmüş ve görünmez olmuş gibiydi. Şehrin kıyısında susmuş bir sonbahar kırıntısı gibiydi çıkmaz sokak. Doğan orada kalıyor, gelen geri gidemiyordu. Çünkü o bir çıkmaz sokaktı. Kapıları kendinden başka bir yere açılmazdı. Hani Magellen Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nda büyümüş olsaydı, dünya yuvarlak mı düz mü diye hiç uğraşmazdı. Direk şöyle derdi: "Dünya olsa olsa sadece çıkmaz bir yokuştur ve yuvarlanalım gitsin."

Bana kalırsa dünyanın, yokuş mu, yuvarlak mı, düz mü ya da ayçöreği şeklinde mi olduğundan daha önemli bir konu var. O da dünya üzerinde her an her dakika nefes alıp veren hayatlar, çoğu zaman birbirinden çok farklı.

İşte o hayatlardan bazıları yeryüzü terazisinde hayalet gibidir.

Görünmez olmak kötü gibi görünse de bazen işe yarıyor. Çocukların sallanmak için ağaç dalına ip bağlamaları yetiyordu mesela. Canınız yeşil soğan çektiğinde bahçeden iki dal koparıp somun ekmeğe dürüp bir güzel yiyebilirsiniz. Ağzınız kokmuş, hohlamışsınız, karşınızdaki kaçmış, kimin umurunda! Ya da burnunuza bir anda kavrulmuş kestane koktuysa, eğer mevsim kışsa tabii, sobada bu işi kolaylıkla halledebilirsiniz. Kaloriferiniz olmadığına sevindiğiniz en önemli andır bu. Kalorifer üstünde kestane pişer mi? Pişmez. O zaman ne mutlu bize sobamız var.

Dediğim gibi, görünür olmamak bazen iyidir. Bilhassa her şeyin çok hızlı değiştiği bir hikâyenin ortasında. Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nda zaman değişime inatla direnirdi. Bir şey değişecek diye ödü kopardı zamanın…

Öte yandan Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nın en sıkıntılı yanı yokuş olması diyebiliriz. İnsanlar yazın sıcakta yokuşu tırmanırken kan ter içinde kalır, kışın ise buz tutan yokuştan düşmemek için duvarlara, bahçelerin çitlerine tutuna tutuna aşağı inerdi. Bilhassa kış aylarında ne minibüs ne de okul taşıtları sokağa girmez. Servis firmalarına yaptıkları ödemeler içine oturan anne ve babalar bu durumdan oldukça rahatsızdı tabii. O kadar para ödüyorsak çocuğumuz kapının önünde binmeli diyorlardı. Ama yokuş öylesine dikti ki kimse bu duruma bir çare bulamadı. Bazı annelerin, "O zaman Yuvarlan Dünya Çıkmazı'na kadarki servis ücretini öderim." kavgaları pek işe yaramazdı. Çünkü şoförlerin de bir cevabı vardı: "O zaman düzelttirin yokuşu, biz de çıkalım. Keyfimizden mi çıkmıyoruz sanki!"

Eldivenlerini giyip, atkılarını sıkıca sarındıktan sonra yokuş aşağı yürürdü sabah erkenden çocuklar. İşe giden babalar, duman duman gökyüzüne uzanan bacalar ve çocuklar dışında kimsenin varlığı hissedilmezdi o saatlerde sokakta.

Pelika ve ağabeyi Murat için kar yağsın, yokuş buz tutsun değişen bir şey olmazdı. Çünkü onlar okula zaten yürüyerek gidiyorlardı. Ders saatine yetişebilmeleri için evden epeyce erken çıkıyorlardı. Yokuşta çeşitli artistik patinaj

hareketleri yaptıktan sonra, kâh uçarak, kâh düşerek aşağıya inmeyi başarıyorlardı işte. Murat önce Pelika'yı okuluna bırakıyor sonra kendi yoluna devam ediyordu.

Tabii böyle havalarda Murat'ın en yakın arkadaşı Mustafa asla dışarı çıkamazdı. Kapının önüne kadar gelen bir araç olmadığı sürece okula gitmesi imkânsızdı. Okul müdürü ve öğretmenler onun devamsızlıklarına alışıktı ve yokluğuna kimse şaşırmıyordu. Ne de olsa, koskoca bir yokuş vardı önlerinde. Çocuğun uçacak hâli de yoktu. Annesi akşamları birkaç öğretmeni arayıp hangi konuyu işledikleri hakkında bilgi alıyordu. Matematik öğretmeni her defasında, "Siz uğraşmayın ben tekrar dersi yaparım." diyerek kadıncağızın içini rahatlatıyordu. Türkçe öğretmeni okuma ödevi verirken, fen bilgisi öğretmeni o gün işledikleri konu ve çözülmesi gereken sorular hakkında uzun uzun konuşuyordu telefonda. Böyle zamanlarda Mustafa bütün gün ders anlatan fencinin bıkmadan hâlâ konuşmasına hayret ediyordu. Annesi ile fenci, biraz daha konuşsalar, annesinin deney yapmaya başlayacağından korkuyordu.

Annesinin, anne olmasından memnun olsa da ona ders anlatmasından hoşnut sayılmazdı Mustafa. Zaten öğretmeye çalıştıklarından hiçbir şey anlamıyordu. Ne de olsa kadıncağız liseyi bitireli seneler olmuştu. O zamandan bu zamana ders konuları bile değişmişti belki de. Ama annesinin inanılmaz öğrenme isteği de şaşırtıcıydı.

Sokağın diğer çocuklarına nazaran Mustafa kışı fazla sevmezdi. Bu soğuk mevsim onun için bir nevi odasına hapsolmaktı. Lapa lapa yağan karı pencereden izlemek

keyifli de olsa evde mahsur kalmak can sıkıcıydı. Sonuç olarak kar taneleri, havada uçarak aşağıya kadar geliyorlar. Sonra yerde birikiyorlar ve koca koca kar öbekleri oluyorlardı. Yerden ısıtmalı olsaydı mahalleleri, belki de düşen her kar tanesi düşer düşmez erirdi. Ama böyle saçma hayallerle uğraşmaktansa, içeriye girip bir şeyler yapmak daha akıllıcaydı. Hem diğer çocuklar kar seviyorlardı…

Diğer çocuklar dedim de, neredeyse her durumu eğlenceye çevirmeyi başaran çocuklardı onlar. Yokuş bir sokakta yaşamaktan pek de şikâyetçi sayılmazlardı. Yokuş, çocuklar için bir aksiyondu. Heyecanlı bir kovboy filmi seyretmek gibi bir şey de olabilirdi. Kış aylarında tahtadan yaptıkları kızaklarla, bazen de bir çuval ya da büyük bir poşetle yokuştan deli gibi kayar, burunları vişne rengine dönene kadar neşeyle eğlenirlerdi. Kayarken havaya uçup, iki tur dönerek yere çakılanlar da yok değildi. Yazın yokuşun başında durup kim daha evvel aşağı inecek yarışları yaparlardı. Elbette çoğu zaman eğlenceli dakikalar kazasız geçmezdi. Havaya uçup yere çakılan çocuklar, son olarak bir de takla atarak, kaymayı tamamlarlardı. Zaten bu, yokuşunun bir ritüeliydi. Kaymasan ve düşmesen olmazdı. Yuvarlan Dünya Çıkmazı'nda büyüyen çocukların, kolunda daima çizikler, dizlerinde yaralar ve yüzlerinde gelecek tüm seneler boyunca silinmeyen birkaç dikiş izi bulunurdu. Pek dert sayılmazdı bu onlar için. Çocuklar yarayla yaşamayı çabuk öğreniyorlardı. Onlara belki de anne ve babalarından bile daha yakındı diz kapaklarında kabuk tutan oyun izleri.

Murat'ın alnındaki dikiş izi aynaya ne zaman baksa gülümsemesine sebep olurdu mesela. Mustafaların bahçesindeki dut ağacına çıkıp aşağı serilen sofra bezine dut silkmekti bütün niyeti. Doğrusu ağaca tırmanmak konusunda uzmandı Murat. Fakat o gün ne olduysa oldu ve aniden dut dolu sofra bezinin üstünde buluverdi çocuk kendini. Aşağıya düşerken, Tarzan gibi, "Aaaaa!" diye bağırdığını hatırlıyordu. Ama Tarzan gibi ağaçtan ağaca atlayamamış, yer çekiminin etkisi ile yere çakılmıştı. Alnından yüzüne ılık ılık sızan kanı hissetmese şoka giren Murat belki de kendine gelemezdi. O an canını çok yaksa da sonradan çocukların arasında epeyce gırgır konusu oldu bu düşüş. Murat dallardan birine vururken düşmüş ve o anı herkes görmüştü. Pelika defalarca ağabeyinin taklidini yapmıştı. Anlatırken gülmekten yerlere yatıyordu küçük kız. Bir de Murat'ın "Aaaaa!" diye bağırmasını taklit etmesi yok muydu! Pelika'yı görenler o anı tekrar yaşıyorlardı sanki.

Hayat, bütün yokuşlarda, çıkmazlarda ve sokaklarda olduğu gibi bazen ağlayarak bazen de gülerek akıp gidiyordu. Fakat artık bir başkalık vardı zamanın akışında, rüzgârın esişinde... Mevsimlerden, aylardan, haftalardan en hüzünlü olanı çıkıp gelmişti takvime. Bu yüzden, Pelika'nın ağlamak dışında bir şey gelmiyordu elinden. Öyle çok ağlıyordu ki sanki geçmişte hiç gülmemiş ve bir daha asla gülemeyecekmiş gibi hissediyordu.

♥ ♥ ♥

Büyük Veda

Olacaklar olduktan sonra

Yokuşun en tepesindeki yeşil boyalı iki katlı evin bahçesi hiç olmadığı kadar kalabalıktı bugün. Neyse ki mevsim bahardı ve gelen araçların karla buzla uğraşması gerekmiyordu.

Kiraz ağacı çiçek açmıştı çoktan. Geçen mayıs başında olduğu gibi kışı hatırlatan ani bir fırtına bahçeyi vurmazsa bu sene meyvesi bol olacağa benziyordu. Yani üzerine tırmanan çocuklar, elleri boş dönmeyeceklerdi işte. Ama kurumuş çiçeklerin, büyümüş otların arasında oldukça yalnız görünüyordu kiraz ağacı. Sanki rüzgârlı bir limanda unutulmuş yelkensiz bir gemi gibiydi.

Doğrusu son birkaç yılda olup bitenler kirazın çiçek açmasına, yaşamını sürdürmesine engel olmamıştı elbette. Ama çok dost kaybetmişti. Mesela az ilerisinde bahçenin sağında sıra sıra dizili olan güller geçen yaz kurumuştu.

Akşamsefaları ve zakkumlar veda edeli çok olmuştu. Begonvilleri hiç sormayın. Ceviz ağacının dalındaki salıncağın ipleri çürümüş, parça parça olmuştu.

İki ağaçlı bir bahçeydi burası. Ortadan ikiye ayrılan bahçenin bir yanında kiraz bir yanında ceviz ağacı kalırdı. Ortada evin kapısına kadar uzanan minik bir avlu vardı. Çocuklar çoğu zaman burada istop, beş taş; bazen de seksek oynardı. Beştaş oynarken ne yapar ne eder Azra birinci olurdu. Pelika'nın her defasında en yakın arkadaşına karşı mağlup olması canını çok sıkardı. "Bir kere de ben kazansam ne olur?" diye söylenirdi kendi kendine… Beştaş oyununu bulan kişiye söylendiği de çok olurdu: "Ne biçim oyun bulmuş böyle. Sanki ben yenileyim diye koymuşlar kuralları." Tabii bunlar çok zaman önceydi. Azralar mahalleyi terk etmek zorunda kalmadan önce. Sanki can sıkıcı bir asır geçmiş kadar önce...

Oyunlardan kalan çizgilerin çoktan silindiği avlu kim bilir belki elli çift, belki de yetmiş çift ayakkabı ile doluydu. Çocuklardan birkaçı ayakkabıları saymayı denediler: Bir, iki, üç… Sonra bundan çabucak sıkılıp vazgeçtiler.

Hani birine aniden telefon gelse ve dışarı çıkması gerekse ayakkabısını bulması on beş dakika falan sürebilirdi. Belki de bulamazdı. Sanki ayakkabılar dipsiz bir kuyuda, havada asılı gibiydiler.

İki katlı evin tavan arasından gelen iniltiyi andıran sesi de bu kalabalıkta kimse duymuyordu. Hatta sesin sahibinin yokluğunu bile fark eden olmamıştı. Ortalıkta çocuk-

Fatma Çağdaş Börekçi

YUVARLAN DÜNYA ÇIKMAZI

Her insan bilinmezlerle dolu ayrı bir hikâyedir. Hayatın yokuşlarında birbirine dokunan bu hikâyeler kimi zaman umutla kimi zaman kederle çoğalır. Kavuşmalar vedalar kayıplar… Büyümek bazen masalsı bir düş bazen de endişe vericidir.

Yuvarlan Dünya Çıkmazı, hayat mücadelesi veren bir grup insanın öyküsünü anlatmakta. Hüznün içinde kocaman bir gülüş saklayan çocukların yokuştan aşağı nefes nefese koşan öyküsü. Bugünün sorunları ile yüzleşirken, geçmişten gelen gizemli seslerin şifreleri ile kahramanlarımızın hikâyesine ortak olmaya var mısınız?

www.gnchyt.com

9 786254 470011

₺23

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt
Instagram.com/gnchytt